

Σε ύψωμα, μισή ώρα από τὸν αἰ Στρατό σώζονται ερείπια τοῦ κάστρου.

6

Ὁ Οἰκονόμος ὁ βασιλεὺς κ' ἡ Μητόρια ἡ βασίλισσα

(Κονομεῖο τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας)

Στὸ Κονομεῖο ¹⁾ σώζονται πύργοι παλαιοὶ καὶ καλέδες ²⁾ ἀχάλαστοι. Ἐκεῖ κάθονταν ὁ Οἰκονόμος ὁ βασιλεὺς κ' ἡ Μητόρια ἡ βασίλισσα, τὸ παλάτι τους ἦταν πύργος μὲ τέσσερα πύργοι στὶς γωνιές καὶ πολεμίστρες, τὰ στενά παράθυρα, καὶ στὴ μέσ' ἡ χωνευτήρι πού παγαίν' ὡς τὴ θάλασσα.

Οἱ Γενίτσαροι ἤθελαν νὰ τοὺς σφάζνε, νὰ μποῦνε μέσα δε' μπορούσανε; ἦταν Ἰουνίος, μάζεψαν ὅλα τὰ δερμάτια ἀπ' τ' ἀλώγια καὶ τὰ βάλαν γύρω στὸν πύργο καὶ τὰ δόσαν φωτιά. Μέσα θὲ νὰ πνιγούνε ἀπ' τὸν κατ' ἔπιπεν καὶ τοὺς ἐσφάζαν ὅλους.

Τὸ Κονομεῖο ὕστερα ἔγινε χωριὸ πού κατέβηκαν ἀπ' τὰ Κλαδιανά.

Ἡ σφαγὴ στὰ Κλαδιανά

(Κονομεῖο)

Τὸν παλιὸ κατὸ τὰ Κλαδιανά ³⁾ ἦτανε μεγάλο χωριὸ κ' εἶχε πολλὰ ρωμαίικα σπίτια. Τὸν καιρὸ πού ἦτανε οἱ Γενίτσαροι ἔκαμαν σφαγὴ, ὅσοι γλύτωσαν πῆγαν στὸ Κονομεῖο κ' ἀπὸ τότες τὸ Κονομεῖο ἔγινε χωριὸ.

Τὰ Κλαδιανά στὰ τελευταῖα χρόνια ἦτανε τσιφλίκι.

Ὀλίγον δὲ ἠκολούθησαν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον ἡ ἀδελφὴ του Μαρία, χήρα τοῦ βασιλέως τῆς Βουλγαρίας, εἰς ἣν ὁ Σουλτάνος εἶχε χορηγήσει τὴν παρά τὰς Σέρρας Ἐξοβάν.

Ἡ μητροπολις Τυρολόης μέχρι τῆς καταστροφῆς, τὸ 1922, ἐκαλεῖτο Τυρολόης καὶ Σιρνεζίου μὲ ἔδρα τὴν Τυρολόη. Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ἀπετέλουν δύο ἐπισκοπάζ. Τὸ 1616 ἀναφέρεται κοινὸς ἐπίσκοπος Τυρολοῦ καὶ Σιρνεζίων καὶ εἰς τὸ συνταγματικὸν Χρυσάνθου Ἱεροσολύμων 1715 ἀναφέρεται γ' μεταξύ τῶν ἐπισκόπων τοῦ Ἡρακλείας ὁ Τυρολόης καὶ Σιρνεζίων ἢ Σιρνεζίων. Τὸ 1848 συνεχωνεύθη μὲ τὴν μητροπολὶν Ἡρακλείας, τὸ 1907 ἀνεσυστήθη ὡς μητροπολις Τυρολόης καὶ Σιρνεζίου καὶ διετερήθη μέχρι τῆς καταστροφῆς.

Ὡς τὸν διωγμὸ τῆς Σιραντζας τὸ 1914 βρισκονταν Σιραντζαλιώτισαι ἡλικιωμένες πού τὴν ἔλεγαν καὶ Σιρνεζι. Ὑπῆρχε στὴ Σιραντζα οἰκογένεια Παλαιολογινα.

1) Τὸ Οἰκονομεῖον. Χωριὸ παραθαλάσσιον μεταξύ τῶν χωριῶν Δημακράνεια καὶ Γιαλοῖ.—2) Λ. Τ. Κάστρα.—3) Τώρα τσιφλίκι.

Εἰσαγωγή
Σηλυβρίας
Θρακίαν
2.21.1936

Οἱ κουρσάροι στὶς Νύφες

(Κονομεῖο)

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια στὴ γιορτὴ τῆς Παναγίας τῆς Μπαλουκλιώτισσας (στὶς Νύφες ¹⁾), γίνονταν παναγύρι καὶ χόρευαν τὰ κορίτσια, ἢ παπαδοκόρ' τραβοῦσε τὸ χορὸ, ὁ παπᾶς κ' ἢ παπαδιὰ κάθονταν μὲ τ' ἄλλα τοὺς παιδιὰ καὶ σιργιάνιζαν.

Ἦλθαν οἱ κουρσάρ' ἔπιασαν καὶ κεῖνοι τὸ χορὸ καὶ τραγουδοῦσαν:

Χορέψτε κοριτσάκια ὡς πὺ νάβγη τὸ φεγγάρι.
νὰ σᾶς πάρουν οἱ κουρσάροι νὰ σᾶς πᾶνε στὸ καράβι.

«Ἀκοῦς παπᾶ τί λένε; νὰ πάρμε τὸ κορίτσ' μας—ἀπ' τὸ χορὸ καὶ νὰ φύγμε».

— Πῶς νὰ τὸ πάρμε, πὺ θὰ τὸ νοιώσνε οἱ κουρσάρ; Νὰ φύγμε μὲ τᾶλλα μας παιδιὰ νὰ γλυτώσμε τουλάχιστο κεῖνα, μὴ γίν' καὶ τὸ χειρότερο.

Τώρα ἐκεῖ, λέγ' ἢ Τροχηρὴ ἢ Σουσαίνα, παγαίμε καὶ λιμνιάζμε ²⁾ τὸ λινάρι.

27

Νύφες

(Κονομεῖο)

Στὶς Νύφες, μιὰ ἄρα ἀπὸ τὸ τσιφλίκι τὸ Λαχανάμοι ¹⁾ καὶ μιὰ ἀπὸ τὸ Κισλί ²⁾, κοντὰ στὸ Μεγάλο Τσεκιμετζὲ εἶναι ἕνα ὄρεμα καὶ σώζονται μεγάλες πέτρες, μακρὲς ὡς τέσσερες, πέντε πῆγες. Σ' αὐτὲς εἶναι τρεῖς μεγάλες χοντροὲς κρικέλλες. Στὶς κρικέλλες ἔδεναν τὰ καράβια πὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ποτάμι Καρὰ-σοῦ πὺ ἐνώνουνταν μὲ τὴ Μαύρη Θάλασσα.

35

Ἡ νύφη μὲ τὸ νυφοστόλι

(Κονομεῖο)

Ἀπ' τὶς Νύφες περνοῦσε μιὰ νύφη πῶκλεψε τὸ χτένι τ' ἀργαλειοῦ τῆς μάννας τῆς κ' ἢ μάννα τῆς τὴν καταράσθηκε κ' ἔγινε πέτρα μαζὺ μὲ τὸ νυφοστόλι.

1) Μικρὸ χωριὸ κοντὰ στὸ Κονομεῖο.—2) Τὸ βρέξιβο του λιναριοῦ στὸ νερὸ γιὰ νὰ μαλακώσῃ καὶ ὕστερα τὸ κατεργασθοῦν.—3) Δούναβις.

Τὸν Μάη τὸ φεγγάρι
(Κονωμιὸ)

Ἡ μαγίστρα ὅταν γένναε ἡ ἀγελάδα τῆς τὸν Μάη ἔπερνε τὸ ὕστερο τὸδνε στὴν πάννα πὸ πάννιζε τὸ φούρνο, ὕστερα πήγαινε στὰ χωράφια πρὶν νὰ βγῆ ὁ ἥλιος καὶ κατέβαζε τὸ φεγγάρι, τὸ ἄρμεγε κ' ἔπερνε ἀπ' αὐτὸ τὸ μαζοῦλι ¹⁾ καὶ τὸδνε στὰ δικὰ τῆς ζῶα, πέφτανε ὅλα τὰ στάχνα κ' ἔπερνε μόνε τὸν μπέη.

Ἐλεγαν πὼς οἱ μαγίστρες ἔτρωγαν τὰ κοπριά τους.

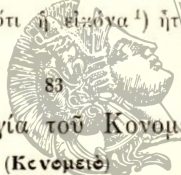
Ἐπιπέρι
Σεφρα-
Σαυαῖτι:
Παροῦσαν
θρῆνη
θρῆνη
21. 1936

Ἡ Σηλυβρινὴ Παναγία
(Σηλυβριά)

Ὁ πατέρας ἄκουσε τὸ 1865 ἀπὸ ἡλικιωμένο παπά, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Σηλυβριάς βούλιαζε ἓνα καΐκι κ' ἀπ' αὐτὸ ἡ θάλασσα ἔβγαλε στὴν ἀκρογιαλιά μιὰ κάσα, ὅταν πήγαν νὰ τὴν πάρουν τὰ κύματα τὴν τραβοῦσαν πάλι πίσω.

Ὁ δεσπότης νυπνιάσθη καὶ κατέβηκε στὴν ἀκροθαλασσιὰ μὲ παπάδες καὶ ψαλμοῦδιές καὶ τὴν πήραν, εἶχε μέσα τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ἔβαλαν στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς ὁσίας Ξένης πὸ ἀπὸ τότε τὴν μετωνόμασαν τῆς Παναγίας.

Ὁ ἴδιος ὁ παπᾶς εἶπε ὅτι ἡ εἰκόνα ¹⁾ ἦταν ἀπ' τὶς εἰκόνες τῆς ἁγίας Σοφίας.

83

Ἡ Παναγία τοῦ Κονωμιοῦ
(Κονωμιὸ)

Μπρὸς ἀπὸ ἐξήντα ²⁾ χρόνια θαλασσοταραχὴ ἔθοριζε στὸ χωριὸ μας ἓνα καράβι, μέσα σ' αὐτὸ ἦταν μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ Παναγία πῆγε καὶ κάθισε στὴ γωνιά ³⁾ μιᾶς γρηᾶς.

Ἡ γρηᾶ πηγαίνει καὶ τὸ λέγ' στὸν παπά. Παγαῖνε μὲ τὰ σύχνα καὶ τὶς ψαλμοῦδιές πέρνε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν πάνε στὴν ἐκκλησίᾳ. Τὴ νύχτα φεύγει ἡ εἰκόνα καὶ παγαῖν' στὴ γωνιά τῆς γρηᾶς, πάλε τὴν πέρνε καὶ τὴν παγαῖνε στὴν ἐκκλησίᾳ καὶ πάλε ἡ Παναγία ξαναφεύγει καὶ πάγει στὴ γωνιά τῆς γρηᾶς. Τότες οἱ χωριανοὶ κατάλαβαν πὼς ἡ Παναγία ἐκεῖ ἤθελε νὰ μείν'.

Γκρέμισαν τῆς γρηᾶς τὸ σπίτι κ' ἔκτισαν τὴν ἐκκλησίᾳ καὶ γιορτάζει τὰ ἐννιάμερα τῆς Παναγίας στίς 23 τ' Αὐγoustου.

1) Οἱ Σηλυβρινοὶ στὴν καταστροφὴ, τὸ 1922, τὴν μετέφεραν μαζὺ μὲ τὸ λείψανο τῆς Ὀσίας Ξένης καὶ τὴν κάρα τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου στὴν Καβάλλα στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.
2) Τὴν παράδοση ἄκουσα τὸ 1913 ἀπὸ Κονωμάτισσα ἡ ὁποία μὲ ὄσους γλύτωσαν ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ Κονωμιοῦ ἀπὸ τοὺς Τούρκους κατέφυγαν στὴ Σηλυβριά.
3) Ἐστία.

Ἡ εἰκόνα τ' αἱ Λιᾶ

(Ὀκλαλή τῆς ἐπαρχίας Δέρκων)

Τὸ ἅγισμα τοῦ αἱ Λιᾶ εἶναι στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, κατεβαίνει βαθειὰ καμιὰ εἰκοσαριά σκαλοπάτια καὶ βγαίνει μέσα ἀπὸ σπηλιὰ σὰ κρυφάγισμα, τρέχει καὶ γυρνάει τὸ μῦλο τοῦ Μούσπουλα στὸ Σουμπάς-κιοϊ¹⁾.

Μέσα στὴ σπηλιὰ εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ αἱ Λιᾶ ποὺ χτυπάει τὶς ἁμαρτωλοὶ ὅταν πάνε νὰ τὸν χαιρετήσῃ, μίανὰ χτύπησε στὸ κόμπο²⁾ τοῦ ποδιοῦ κι' ὡς ποὺ πέθανε εἶχε τὴ πληγὴ.

Ἡ Ὀκλαλιώτισσα μ' εἶπε, «Νὰ σὲ πῶ τὸ ἥμαρτό μ', ὅταν πήγαινα στὸ ἅγισμα δὲ χαιρετοῦσα τὴν εἰκόνα ἀπ' τὸ φόβο μ'».

Τὸ μοναστήρι τῆς Σκαλωτῆς

(Ἀμυδαλιὰ τῆς ἐπαρχίας Αἰνέου)

Οἱ χωριανοὶ ἤθελαν νὰ κἀνε τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας στὴν Ἀμυδαλιὰ κι' ἄρχισαν τὰ θεμέλια ἐκεῖ, οἱ μαστοροὶ τὸ βοᾶν ἀφιναν τὰ ζεμπιλια μὲ τὰ ἐργαλεῖα τους, τὸ πρῶτο βροσκουνταν πάνω στὸ βουνό. Τότε κατὰλαβαν ποὺ ἡ Παναγία κεῖ ἄφηκε ἤθελε νὰ γίνῃ τὸ μοναστήρι της καὶ κεῖ τῆς τῶκτισαν.

Τὸ λείψανο τῆς ὁσίας Ξένης

(Σηλυβριά)

Ἡ ὁσία Ξένη ἦταν ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ πλουσιοκόρη, τὴν μέρα ποὺ θὰ τὴν πάντρευαν ἔφυγε ἀπ' τὸ πατρικὸ της σπίτι καθὼς ἦτανε στολισμένη μὲ μιὰ πιστὴ ὑπηρέτρια καὶ πῆγε σὲ μοναστήρι στὰ Μύλασσα. Ὅταν πέθανε, ἡ ἡγουμένησση τὴν ἔθαψε μὲ τὰ νυφικά.

Περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἓνα καράβι, κι' ἀπ' τὸ καράβι εἶδαν ἓνα φῶς, βγαίνει στὴν ἀκρογιαλιά, σκάφτουνε κεῖ ποὺ ἦτανε τὸ φῶς καὶ βρίσκουνε ἓνα σεντούκι, τὸ πέρνε στὸ καράβι. Τὸ ἀνοίγνε καὶ βγαίνει μιὰ μοσχοβολιτάδα ἀπὸ τὸ ἅγιο λείψανο.

Τραβοῦνε τὴν ἄγκυρα, ἀνοίγνε τὰ πανιά, τὸ καράβι δὲ σαλεύει. Τότε ῥίγνε στὴ θάλασσα τὸ σεντούκι καὶ τὸ καράβι πῆρε δρόμο.

Τὰ κύματα ἔβγαλαν τὸ ἅγιο λείψανο στὴ Σηλυβριά. Πῆγαν Τοῦρκοι νὰ τὸ πάρνε δὲ κουνιέται, πάνε οἱ Ἑβραῖοι δὲ κουνιέται, πάνε οἱ δικοὶ

1) Χωριὸ δυτικὰ τοῦ Ὀκλαλή.—2) Ὁ ἀστράγαλος.

Θέλεις νά μάθης πῶς ξανάνιωσα; Μ' ἔκοψαν μιὰ φασκιά δέρμα ἀπ' τὴ ράχη μ' κ' ἔγινε ὅπως μὲ βλέπεις. Ἡ προξενήτρα πρόθυμη νὰ κόψῃ κ' ἀπὸ κείνηνα, ἔρχεται ἕνας δούλος καὶ μὲ τὸ μαχαίρι τὴν κόβει δέρμα ἀπὸ τὴν πλάτη, πονεῖ καὶ μόλις βαστάει. Αὐτὸς ποὺ τὴν ἔκοψε τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν λέγει: φθάνει πιά, πονεῖς.

— Ὅχι, κόψτε, μπρὸς στὰ κάλλη, τ' εἶν' ὁ πόνος;

Κόβοντας ὁ δούλος ξεψύχσε ἡ γρηά.

Ἀπὸ τότες ἀπόμκε ἡ παροιμία: «Μπρὸς στὰ κάλλη τ' εἶν' ὁ πόνος».

*Εἶσαι ἡμῶν
ξεψύχ-
σηται:
Παραδοσιὶς
τῆς Θράκης
Θρακικὴ
τ. 2! 1936*

174

Ἡ Νεραϊδοφυλὴ
(Κονομεῖο)

Στὴ σφαγὴ τοῦ Κονομειοῦ ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1913, ὅσοι σώθηκαν πῆγαν στὴ Σηλυβριά, ἦτανε καὶ μιὰ γρηά, ἡ κερὰ Λάφνη. Ὁ πατέρας τὴ ρώτησε: «Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Τριαντάφυλλος ὁ Λαλαγκὰς εἶναι ἀπὸ Νεραϊδόσογο»;

— Ἀλήθεια εἶναι.

Μῦλοι στὸ χωριὸ μας, τὸ Κονομεῖο, δὲν ἦτανε κ' ὁ Δημητράκης ὁ Τσάρτογλου, φόρτωσε στὴ τροχοῦλα ¹⁾ πέντε κοιλὰ στάρι καὶ πάησε στὸ Λαχανά-κωϊ ν' ἀλέσ' στὸ μῦλο. Τ' ἔλεσε, φόρτωσε πάλι στὴ τροχοῦλα καὶ τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ. Περνώντας ἀπὸ τὸ Σεφτελί-μπουνάρ, ἔχ' ἐκεῖ ἕνα ὁμορφὸ τροχάμενο νερὸ καὶ δέντρα, κεῖ πηγαίνομε καὶ βγάζομε τὸ λινάρι, ἐκεῖ ἔπλυναν ἔμορφες ἀσπροντυμένες κόπελες κ' ἀπὸ κατὰ γῆς ποὺ ἦταν ἀπλωμένα τὰ ροῦχα πέρνει μιανῆς τὸ τουλπάνι. Ἡ νοικοκερὰ τοῦ τουλπανιοῦ, Νεραΐδα σὰν τὸ κρύο τὸ νερὸ, ἔπεσε ἔπο κατόα τ' καὶ ζητοῦσε τὸ τουλπάνι της. Ἐφθάσαν στὸ σπίτι τ'. «Μητέρα, ἡῦρα ἕνα κορίτσι καὶ στόφερα».

Ἡ μητέρα τ' τὴν ἄλλ' μέρα τοὺς στεφάνωσε κ' ἔκαναν τρία παιδιά τὸν Γιώργη, τὸν Πέτρο, τὴ Μητροή.

Ὑστερα ἀπὸ χρόνια παντρεύονταν ἕνα συγγενικό τους κορίτσι καὶ πῆγαν στὴ χαρά, κ' αὐτὴ λέγ' στὸν ἄντρα της, δὲσ' με τὸ τουλπάνι μ' νὰ χορέψω κ' ἐγώ, οἱ χωριανές σου δὲ χορεύνε καλά. Κι' ὁ Δημητράκης ποὺ ὡς τὰ τότε τὸ εἶχε κλειδωμένο στὸ σεντοῦκι καὶ δὲν τῶδινε τώρα πῆγε καὶ τῶφερε.

Σὰν πῆρε κ' ἔβαλε τὸ τουλπάνι της, αὐτὴ πέταγε στὸ χορὸ, θαρρεῖς δὲ πατοῦσε στὴ γῆς καὶ λέγ' τὸν ἄντρα της:

«Διές με ἀπὸ μπροστά,
διές με κ' ἀπὸ πίσω,
κ' ἔλα κ' εὐρέ με
στοῦ κάμπου τὰ βουνά
καὶ στὰ μεγάλα δέντρα».

1) Ἀμάξι μὲ δυὸ τροχοῦλια.

Πέταξ' ἀπ' τὸ παράθυρο κ' ἔφυγε. Μπρὲ τί γένκε ἡ , δὲ θυμοῦμαι τ' ὄνυμα της, πῶς ἄφσε τὸν Δημητράκη κ' ἔφυγε;

Ἄπ' αὐτῇ τῇ γενιά εἶναι ὁ Σωτηράκης, ἡ Ἐλέγκω κ' ὁ Τριαντάφυλλος ὁ Λαλαγκάς. Ὁ Δημητρός, ὁ Βασίλης τὸ Ταϊράκι, ὄλ' ἀπὸ τῆ Νεραϊδοφυλῆ.

Ἡ Ἐλέγκω ἔχ' τόσες ποδάρες ἄγριες, μὲ τὸ συμπάθιο. Ὅλο τὸ Νεραϊδόσογο ἔχ' μεγάλα στραβά ποδάρια, ἐκεῖνα τὰ δάχτυλα νὰ μὲ συχωρεῖτε, τόσο μεγάλα. Ἡ Νεραϊδοφυλῆ ἀκόμα βασίεται στὸ χωριό μας, τὰ κορίτσια τοῦ Σταμάτη, γιου τοῦ Γιώργη, τί κάλλια καὶ τί ὁμορφιά ἔχνε.

175

Ἡ Ἐλέγκω ἀπὸ τὸ Νεραϊδόσογο

(Κονομιεὶ)

Μιά ἄλλη Κονομιάτιστα, ἡ Ἐλέγκω, καμιὰ πενηνταριά χρονῶ, μᾶς εἶπε, πῶς κ' ἐκεῖν' εἶναι ἀπὸ κείν' τῇ γενιά τὸ Νεραϊδόσογο στὰ ἑπτὰ ζουνάρια ¹⁾. Διὲς τὸ κότσι ²⁾ πὺ ἔχω στὸ ἕνα πόδι μ', εἶναι σημάδ' πὺ εἶμαι ἀπὸ τὸ Νεραϊδόσογο. Ὁ πρὸ παπποῦς μου, ἀρχίτερα ἑπτὰ ζουνάρια, πῆγε στὸ μῦλο ν' ἄλῃσ' σάρι, γυρίζοντας τὴ νύχτα καὶ περνώντας ἀπὸ τὸ ρέμα εἶδε γυναῖκες νὰ κολυμποῦνε, ἦτανε Νεραϊδοὺς, μιανῆς ἀράξ' τὸ τουλπάνι καὶ τρέχει. Αὐτὴ φωνάζ', τὸ τουλπάνι μ', τὸ τουλπάνι μ', καὶ τὸν πέρνει τὸ κατόπι τ', ὁ πρόπαπποῦς μου δὲν ἀποκρίνονταν μὴ χάσ' τὴ λαλιά τ'.

Παλόντας πῆγαν ὡς στὴν ἐκκλησία νὰ τὴ στεφανωθῇ. Ὅταν μπῆκαν μέσα ἡ Νεραϊδα φώναζε, καίγομαι, καίγομαι, δὲ μπορῶ, ἡ εἰκόνα μὲ τὰ μάτια της μὲ καίγ' τὸ κορμί μ'. Ἦταν ὁ ἔξω ἀπὸ δῶ καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀντιχρῶ τὴ ματιὰ τῆς Παναγίας καὶ γι' αὐτὸ ὁ πρόπαπποῦς μου τὴν εἶχε ἀστεφάνωτη. Ἐκαμε τρία παιδιά.

Ἐστερα ἀπὸ λίγα χρόνια τοὺς κάλεσαν σὲ χαρὰ καὶ πῆγαιναν μαζὺ στὴν ἐκκλησία. Αὐτὴ πάλε μόλις πάτσε τὸ πόδι της ἐκεῖ μέσα, καίγομαι λέγ' καὶ φεύγει.

Μετὰ τὴ στεφάνωση ὁ χορὸς ἔγινε ἔξω 'πὸ τὸ σπίτι τῆς νύφης, ἡ Νεραϊδα δὲ χόρευε, ὄλες τὴν βίαζαν, τότες κ' αὐτὴ λέγ' στὸν ἄντρα της: «Σῦρε καὶ φέρε με τὸ τουλπάνι μ', νὰ χορέψω». Ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὸ φέρ', φοβοῦντανε μήπως τὸ φέρ' καὶ τὴ χάσει.

Μὴ φοβάσαι, τὸν λένε, ἔχει τρία παιδιά καὶ δὲ φεύγει.

Τὸ φέρνει ἀπ' τὸ σεντοῦκι πὺν τῶχε κλειδωμένο.

Ἄμα τὸ φόρεσε, πετοῦσε στὸ χορὸ, στὴ γῆς δὲ πατοῦσε, μὰ πυθαμὴ

1) Γενεές, ἑβδόμη γενεά.—2) Ἀστράγαλος.

ψηλά χόρευε. Ἐστερα γυρνάει καὶ λέγ' στὸν ἄντρα της: «Ἐλα εἶρε με ἔξω στὰ κρῖνα τὰ νερά καὶ στὰ μεγάλα δέντρα».

Ἡ διαβόλισσα δὲν ἀγάπσε οὔτε τὸν ἄντρα της οὔτε τὰ τρία παιδιά.